

Arrest

nr. 167 735 van 18 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 september 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.04.2015 werd ingediend door:

Naam: T(...)

Voorna(a)m(en): A(...)

Nationaliteit: Iran

Geboortedatum: (...)
Verblijvende te: (...)

Geboorteplaats: (...)

Rr: (...)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht om verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zin in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit kan aan de hand van de voorgelegde documenten niet worden vastgesteld.

Wat betreft het bewijs van onvermogen in het land van herkomst en ten laste te zijn van de Belg legt betrokkene een brief van advocaat (...) voor dd. 30.06.2015. Daarnaast legt hij ook medische attesten voor van 25.07.2006 en 18.08.2009 + een attest van mantelzorg van betrokkene t.a.v zijn ouders dd. 29.04.2015. Verder ontbreekt elk officieel document van bewijs van onvermogen, van bestaansmiddelen van de referentiepersoon en van ten laste te zijn van de referentiepersoon. De betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst en in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Wel integendeel uit de voorgelegde documenten blijkt het eerder omgekeerd te zijn, betrokkene beweert in te staan voor zijn Belgische ouders. Uit raadpleging van de databank van de RSZ (Dolsis) blijkt alvast dat betrokkene wel degelijk zelf werkzaam is en dus heden evenmin als 'ten laste' van zijn ouders kan worden beschouwd. Daarmee is dus helemaal niet voldaan aan de vereisten overeenkomstig art. 40ter en de toepasselijke bepalingen van art. 40bis van de wet van 15.12.1980.

Bijkomend wordt in de brief van de advocaat van betrokkene aangehaald dat betrokkene het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie zou moeten krijgen, om het vrij verkeer van zijn ouders die in België verblijven en in functie van wie hij de aanvraag doet, te vrijwaren. Op zich zou dit een geldig argument kunnen zijn, alhoewel deze mensen Belg zijn en nooit gebruik hebben gemaakt van hun vrij verkeer en het dus nog maar de vraag is in hoeverre het gemeenschapsrecht van toepassing is. Bovendien dient opgemerkt te worden, dat dit argument geen afbreuk doet aan de voorwaarde dat betrokkene wel degelijk ten laste moet zijn van zijn ouders om gezinshereniging te kunnen genieten en niet omgekeerd (ongeacht of de aangehaalde arresten Zambrano, McCarthy en Dereci van toepassing zijn).

Gezien al deze elementen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België verstrekken.

Overeenkomstig art. 74/13 dient ook nog opgemerkt te worden dat betrokkene niet minderjarig is en er nergens sprake is van minderjarige kinderen, waardoor het hoger belang van het kind niet van toepassing is. Betrokkene heeft inderdaad zijns gezins- en familiaal leven in België opgebouwd, dat spreekt voor zich. Echter, nergens uit het dossier blijkt dat zijn broer die de Belgische nationaliteit heeft, de mantelzorg over hun vader niet zou kunnen overnemen. Het feit dat zijn familie en broer in België verblijven en de Belgische nationaliteit hebben verworven, geeft hem niet automatisch verblijfsrecht en ontslaat hem niet van de verplichting zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving. Er zijn geen indicaties dat zijn gezondheid van betrokkene een beletsel vormt voor de terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Verzoeker wijst nadrukkelijk op artikel 20, lid 2 onder a van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU):

“De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;”

Dat in casu een weigering tot het grondgebied een schending van art. 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie oplevert. Dat verzoeker verwijst naar de jurisprudentie van het Hof van Justitie, meer bepaald de arresten, Zambrano, McCarthy en Dereci. Dat in het Zambrano arrest aan art. 20 VWEU rechtstreekse werking werd toegekend: een Unieburger kan zich op art. 20 VWEU beroepen wanneer het genot van zijn belangrijkste rechten als Unieburger in gevaar komt door de toepassing van een nationale regel. Dat het recht op vrij verkeer van personen één van de belangrijkste rechten van de burger van de Unie is. Het Hof licht dit in het Dereci arrest toe (§ 66):

“Hieruit volgt dat het criterium van de ontzegging van het effectieve genot van belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, betrekking heeft op gevallen die erdoor gekenmerkt worden dat de burger van de Unie feitelijk wordt verplicht om het grondgebied van niet alleen de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten”.

Dat hierbij opgemerkt dient te worden dat ook het recht op gezinshereniging (art. 8 EVRM) als één van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten wordt gezien. Het Hof licht dit toe in Dereci § 72:

“Wanneer hij daarentegen van oordeel is dat genoemde situatie niet binnen de werkingssfeer van het recht van de Unie valt, zal hij dit onderzoek in het licht van artikel 8, lid 1, van het EVRM moeten verrichten”.

Dat er door de raadsman van verzoeker in zijn brief dd. 30.06.2015 al uitdrukkelijk werd gewezen op het bestaan en de inhoud van deze arresten en de toepassing hiervan in casu. Dat uit de bewoordingen in de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij lijkt te hebben begrepen dat verzoeker instaat voor zijn Belgische ouders en niet andersom. Echter, deze afhankelijkheidsrelatie valt volgens verwerende partij buiten de toepassing van artikel 40ter Vw. Dat deze redenering niet conform de wet en de heersende rechtspraak is. Dat in de bestreden beslissing evenwel expliciet wordt verwezen naar de brief die door de advocaat werd verstuurd. Echter, de argumentatie van de advocaat wordt niet gevolgd:

“Bijkomend wordt in de brief van de advocaat van betrokkene aangehaald dat betrokkene het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie zou moeten krijgen, om het vrij verkeer van zijn ouders die in België verblijven en in functie van wie hij de aanvraag doet, te vrijwaren. Op zich zou dit een geldig argument kunnen zijn, alhoewel deze mensen Belg zijn en nooit gebruik hebben gemaakt van hun vrij verkeer en het dus nog maar de vraag is in hoeverre het gemeenschapsrecht van toepassing is. Bovendien dient opgemerkt te worden, dat dit argument geen afbreuk doet aan de voorwaarde dat betrokkene wel degelijk ten laste moet zijn van zijn ouders om gezinshereniging te kunnen genieten en niet omgekeerd (ongeacht of de aangehaalde arresten Zambrano, McCarthy en Dereci van toepassing zijn).

Samengevat wijst verwerende partij de brief van de advocaat van de hand omdat 1) de referentiepersoon het recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, en als dat al zo zou zijn, 2) omdat de aangehaalde jurisprudentie geen parallelle werking zou hebben.

Met betrekking tot het eerste argument wijst verzoeker erop dat er in alle drie de aangehaalde arresten letterlijk wordt gesteld dat het niet vereist is dat de burger van de Unie ook daadwerkelijk zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend. Volgens het Hof kan aan een staatsburger van een derde land het verblijf op het grondgebied niet ontzegt worden als de burger van de Unie nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als een dergelijke ontzegging met zich meebrengt dat de burger van de Unie het effectieve genot wordt ontzegt van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten (zie: Zambrano punt 42, McCarthy punt 47, Dereci punt 74).

Verzoeker wijst er bovendien op dat verwerende partij in de bestreden beslissing zelf stelt dat dit „op zich een geldig argument zou kunnen zijn“. Dat zij daarmee aangeeft dat in afwezigheid van het tegenargument verzoeker een goed punt zou hebben. Dat het door verwerende partij opgeworpen tegenargument geen stand kan houden. Het gemeenschapsrecht is dus in casu van toepassing.

Het tweede, door verwerende partij opgeworpen argument, houdt evenmin stand. Namelijk, deze redenering gaat compleet voorbij aan de kern van de aangehaalde jurisprudentie. Dat er in de aangehaalde jurisprudentie werd bepaald dat er geen verblijfsrecht kan worden ontzegt aan een staatsburger van een derde land die lid is van de familie van een staatsburger van een lidstaat, omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat deze laatste staatsburger toekomt. Dat een weigeringsbeslissing ertoe zal leiden dat de ouders van verzoeker zullen worden verplicht om het grondgebied van de Unie te verlaten en hun zoon te volgen. Wanneer

verzoeker zijn ouders niet langer op het grondgebied van de Unie kan verzorgen zullen zij in de onmogelijkheid verkeren hun recht van vrij verkeer van personen uit te oefenen.

Dat het Hof in het Zambrano arrest heeft bepaald dat kinderen die de nationaliteit van een Europese lidstaat hebben, verzorgd moeten kunnen worden door hun ouders, ook al hebben die ouders geen verblijfsrecht.

Onderhavig geval vertoont sterke overeenkomsten met het hierboven aangehaalde arrest. Echter, hier is niet het kind afhankelijk van de ouder, maar ouder hulpbehoevend en afhankelijk van zijn zoon, zijnde verzoeker.

Dat de strekking van het Zambrano arrest zich geenszins beperkt tot minderjarige kinderen. Dit blijkt uit de bewoordingen van het Hof; er wordt herhaaldelijk gesproken van een „burger van de Unie“ in algemene zin.

Dat minderjarigheid geenszins een criterium is om al dan niet een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het speelt slechts een rol bij de vraag naar de afhankelijkheidsrelatie. In geval van minderjarige kinderen ligt de afhankelijkheidsrelatie voor de hand daar zij nog niet voor zichzelf kunnen zorgen.

Dat dit zeer zeker niet betekent dat er geen afgeleid verblijfsrecht op basis van een afhankelijke relatie tussen meerderjarigen kan zijn. Zo oordeelde de rechtbank „s-Gravenhage (Nederland) dat een Turkse vader een afgeleid verblijfsrecht had terwijl de moeder van de kinderen de Nederlandse nationaliteit had.² De rechtbank oordeelde op basis van de psychiatrische rapporten van de vader waarin werd gesteld dat hij bij scheiding van zijn gezin zeer waarschijnlijk in een psychose zou raken. Ook werd hij „onmisbaar voor het gezin“ genoemd.

Volgens de rechtbank was het waarschijnlijk dat:

“... de weigering eiser een verblijfsvergunning te verlenen ertoe zal leiden dat zijn kinderen verplicht worden het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. Immers zal de weigering tot gevolg hebben dat eisers partner en zijn kinderen eiser zullen volgen naar Turkije om te voorkomen dat het risico van psychotische ontregeling van eiser bij scheiding van zijn gezin (...) zich verwezenlijkt”.

De ouders van verzoeker zijn volledig afhankelijk van hun zoon.

In de bestreden beslissing wordt hier zeer kort op ingegaan; na onterecht te hebben vastgesteld dat het gemeenschapsrecht noch de aangehaalde jurisprudentie geen toepassing kunnen vinden – wordt in één zin ingegaan op het bestaan van de Belgische broer van verzoeker.

In de laatste alinea van de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat het gezins- en familieleven van verzoeker niet tot een andere beslissing kan leiden om dan tussen neus en lippen door toch nog een opmerking te plaatsen met betrekking tot de zorg voor de ouders van verzoeker (eigen onderlijning): “Overeenkomstig art. 74/13 dient ook nog opgemerkt te worden dat betrokkene niet minderjarig is en nergens sprake is van minderjarige kinderen, waardoor het hoger belang van het kind niet van toepassing is. Betrokkene heeft inderdaad zijn gezins- en familiaal leven in België opgebouwd, dat spreekt voor zich. Echter, nergens uit het dossier blijkt dat zijn broer die de Belgische nationaliteit heeft, de mantelzorg van hun vader niet zou kunnen overnemen. Het feit dat zijn familie en broer in België verblijven en de Belgische nationaliteit hebben verworven, geeft hem niet automatisch verblijfsrecht en ontslaat hem niet van de verplichting zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving. Er zijn geen indicaties dat zijn gezondheid van betrokkene een beletsel vormt voor de terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst”.

De onderlijnde zin houdt ten eerste geen verband met hetgeen in de rest van de alinea wordt gesteld en is ten tweede absoluut niet onderbouwd. Verzoeker beklemtoont hier dat zijn broer een eigen gezin heeft en niet kan instaan voor de dagdagelijkse verzorging van de ouders. Verwerende partij heeft bovendien geen enkele moeite heeft gedaan om effectief na te gaan of de broer van verzoeker kan instaan voor zijn ouders. Verzoeker herhaalt dat niemand anders de zorg voor zijn ouders op zich kan nemen. Dat het Zambrano arrest parallelle toepassing vindt. Dat verzoeker een afgeleid verblijfsrecht heeft op grond van art. 20 VWEU. Dat aan geen van de voorwaarden van art. 27 van de Richtlijn 2004/38/EG is voldaan op basis waarvan dit verblijfsrecht beperkt kan worden. Dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

2.2. Artikel 20 van het VWEU bepaalt het volgende:

“Artikel 20

1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere, a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven; (...)”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Verzoeker heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van zijn Belgische ouders. De bestreden beslissing is derhalve genomen op grond van de artikelen 40ter en 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Deze artikelen luiden als volgt:

Artikel 40ter:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, § 2, 3°:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° [...]

2° [...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

2.4. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet kan worden beschouwd als ten laste van zijn ouders en dat hij dus niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 40ter en 40bis, § 2, 3°, zoals hiervoor geciteerd.

Verzoeker betwist in zijn eerste middelonderdeel niet dat hij niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden. Wat hij in wezen met zijn middel tracht te bewerkstelligen is dat de nationale rechter deze buiten werking stelt teneinde een doeltreffende werking van het EU-recht gegarandeerd te zien. Hij beroept zich daarvoor op de rechtstreekse werking van artikel 20 van het VWEU.

De vraag die zich in casu stelt, is of hij wel een belang heeft bij dit middelonderdeel. Immers, het uitgangspunt van verzoeker is dat de weigeringsbeslissing ertoe zal leiden dat de ouders van verzoekers zullen worden verplicht om het grondgebied van de Unie te verlaten en hun zoon te volgen, gelet op het feit dat zij van hem, en hem alleen, afhankelijk zijn voor de nodige mantelzorg. De Raad onderzoekt of dit uitgangspunt correct is.

Ter zake blijkt uit het dossier dat verzoeker een broer heeft die, net als zijn ouders, de Belgische nationaliteit heeft. In het bevel om het grondgebied te verlaten, de tweede bestreden beslissing, heeft de verwerende partij dat vastgesteld en heeft zij geoordeeld dat nergens uit het dossier blijkt dat de broer de mantelzorg voor de ouders niet zou kunnen overnemen.

Verzoeker stelt daar tegenover dat zijn broer een eigen gezin heeft en niet kan instaan voor de dagdagelijkse verzorging van zijn ouders.

De Raad is van oordeel dat het geenszins kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is van de verwerende partij om ervan uit te gaan dat een ander, in België verblijvend meerderjarig kind, de mantelzorg voor zijn ouders kan opnemen. Dat de verwerende partij daar verder onderzoek naar had moeten doen, gaat niet op. Immers, de bewijslast bij het indienen van een aanvraag ligt bij de aanvrager zelf, die alle elementen moet aanbrengen die volgens hem zijn aanspraken rechtvaardigen. Een en ander klemmt des te meer nu in het verzoekschrift geen enkel concreet element wordt aangebracht dat erop zou wijzen dat een verder onderzoek zou hebben geleid tot een andere beslissing. Verzoeker brengt geen enkel begin van bewijs bij omtrent de vermeende onmogelijkheid van zijn broer om de zorg voor zijn ouders op te nemen. De loutere bewering dat dat niet kan omwille van het feit dat hij een gezin heeft, zonder meer, is niet meer dan wat ze is: een bewering die niet volstaat om het standpunt van de verwerende partij ter zake als niet deugdelijk af te doen.

2.5. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat niet is aangetoond dat de ouders van verzoeker enkel op hem zouden kunnen rekenen als mantelzorger, en niet op hun andere zoon die de Belgische nationaliteit heeft. Derhalve is het uitgangspunt dat verzoeker heeft ingenomen – met name dat zijn ouders enkel op hem kunnen terugvallen en zij bij een weigeringsbeslissing de Europese Unie moeten verlaten om zich bij hem te voegen, geenszins aangetoond. Verzoeker heeft dus geen belang bij het middel in zoverre het is gericht tegen de bestreden weigeringsbeslissing.

2.6. Voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, kan worden volstaan met hetgeen hiervoor reeds werd gesteld. Een schending van de materiële motiveringsplicht dan wel het zorgvuldigheidsbeginsel is door verzoeker niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS